Pohádky z Hříběcích hor

HŘÍBĚCÍ HORY

Osnova

1. Švec a trpaslíci 3
2. Lakomý rytíř 8
3. Silák Ctibor 12
4. Ukradený kalich 15
5. Ztracený zvon 17
6. Mokůša z rybníka 20
7. Černý myslivec 23
8. O vlku 26
9. Jak zmizel mlýn 29
10. Zlá divoženka 31

1. Švec a trpaslíci

pohádka na motivy pověsti „O trpaslících“ z knihy Pověsti cimburského podhradí od Karla Sedlaříka (Koryčany)

Nedaleko Koryčan žil chudý švec. I když byl poctivý a pracovitý, jeho rodinu trápila nouze a hlad.

Jednou, když zase vyrazil do lesa na klestí, aby mohl zatopit v kamnech, se stalo něco zvláštního. Při zvedání poslední větvičky pozdvihl hlavu a na pařezu uviděl zvláštního tvora. Byl malý jako skřítek, oblečený jako horník a vlasy i vousy měl dlouhé až po kolena.

Trpaslík!

Švec se lekl a také se trochu bál, protože o trpaslících slyšel dobré i špatné zvěsti. Nejistě zůstal stát a smutně se díval na malého tvora. Trpaslík si ševce prohlédl, posvítil si na něj lucerničkou, kterou držel v ruce, a zeptal se: „Proč jsi tak smutný, pane?“

Utrápený muž si sedl na zem a rozplakal se. Moc jej bolelo, že jeho žena i děti trpí hladem. A snad aby ulevil svému srdci, povykládal malému trpaslíkovi celý svůj příběh. Ten trpělivě poslouchal. Když švec skončil své vyprávění, trpaslík se zamyslel, vzal malé kladívko, které měl za pasem, a třikrát s ním bouchl do kamene vedle něj.

Buch, buch, buch.

Po třetím klepnutí se dal kámen do pohybu. Švec nevěřícně hleděl na to, jak se za odvaleným kamenem objevila tajemná chodba. Když opatrně nakoukl dovnitř, viděl tmavý tunel plný trpaslíků.

Malý trpaslík pokynul ševci, aby ho následoval a vešel dovnitř. Utrápený muž sebral všechnu odvahu a šel za ním.

Temná chodba se pomalu měnila ve světlejší a zářivější. Švec se nestačil divit. Všude kolem něj byly drahé kameny, které zářily, až oči přecházely. Malí trpaslíčci poskakovali kolem zajímavého návštěvníka a štípali jej a lechtali.

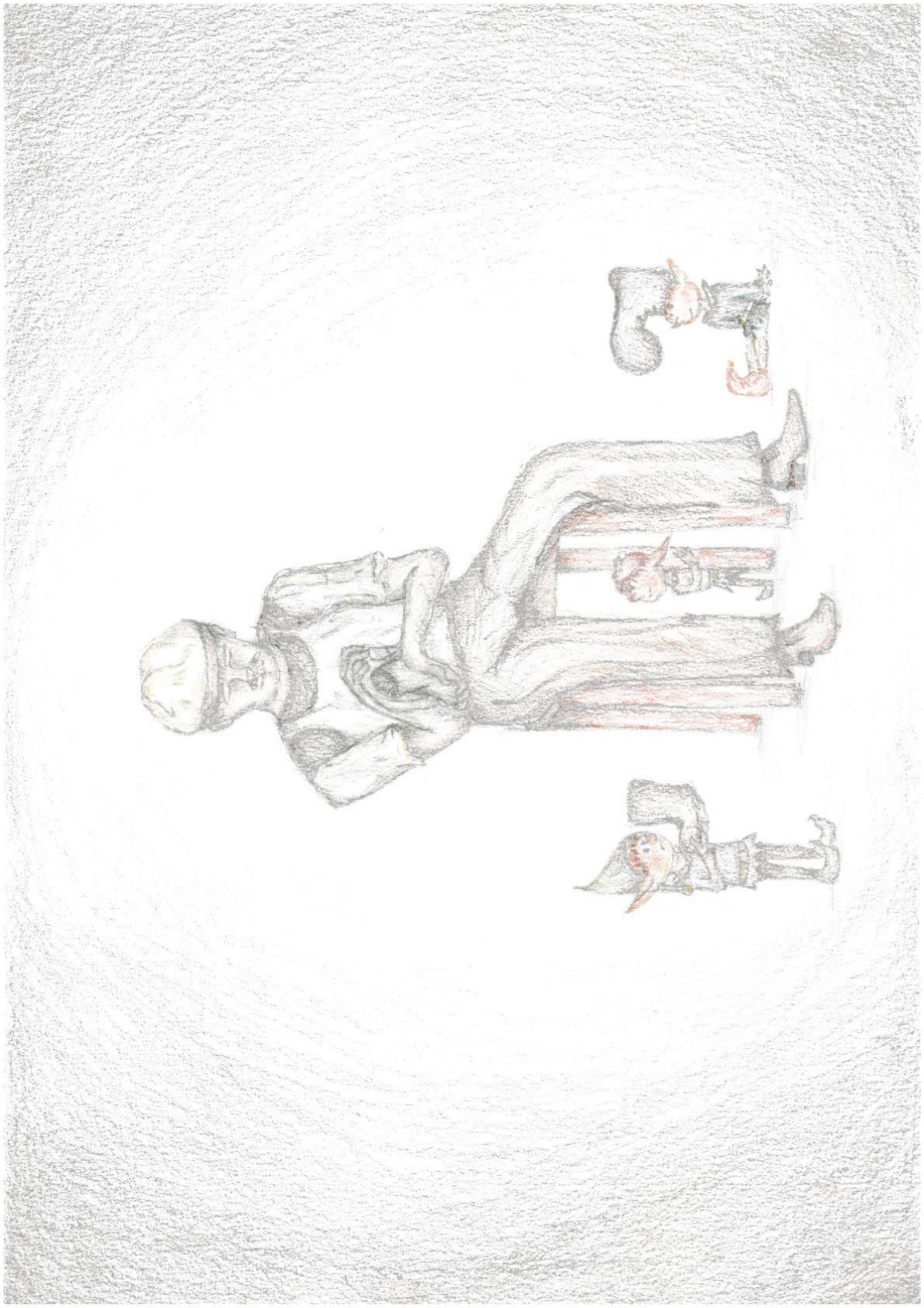

ZŠ Zdounky

Když došli k velkým dveřím, všichni se zastavili a ztichli. Najednou se mohutná vrata začala otevírat a švec s napětím čekal, co za nimi bude. Uprostřed ozdobené místnosti byl trůn, na kterém seděl král trpaslíků. Všichni trpaslíci poklekli, jen švec zůstal stát a nevěřícně hleděl na malého krále. Ten pokynul na ostatní, aby je nechali o samotě.

Když se za všemi zavřely dveře, zůstali v místnosti sami. Trpasličí král si pečlivě prohlížel ševce. Viděl jeho roztrhané oblečení, vyhublé tělo, utrápený obličej i smutné, ale dobré oči. Po chvilce ticha promluvil: „Co tě trápí, dobrý muži?“ Švec polkl, a protože neměl co ztratit, povykládal malému králi svůj příběh.

Trpaslík se na muže díval a přemýšlel. Pak přišel s nabídkou: „Pokud máš zájem, nabídnu ti práci. Potřeboval bych ušít boty pro všechny trpaslíky v mém království.“

Švec nevěřil svým uším. Pokýval, že ano. A než se vzpamatoval, byl už zase v lese, vzal svou hromádku dřeva a šel domů. Cestou přemýšlel, jestli se mu to vše jen zdálo, nebo to byla pravda. Doma raději nic neříkal.

Ještě ten večer, hned po setmění, někdo zaklepal u ševce doma na dveře. Když dveře otevřel, nestačil se divit. Do místnosti začali chodit trpaslíci. Donesli kůže, nechali si vzít míry na boty a pak zase odešli pryč.

Tak přece to byla pravda! Nic se mu nezdálo. Švec celou noc s úsměvem na tváři pracoval a spokojeně si při tom zpíval. Přes den odpočíval a čekal, co bude večer.

Po setmění opět někdo zaťukal na dveře. To přišli další trpaslíci, a kromě kůže donesli i peníze za vyrobené boty. A tak to šlo několik dalších dní.

Švec byl unavený, ale šťastný. Práce na malých trpasličích botičkách ho moc bavila. A protože pracoval poctivě a s láskou, pozval si ho trpasličí král znovu na návštěvu. Chtěl mu poděkovat a říct svůj poslední požadavek. „S tvou prací jsem moc spokojený, ševče,“ chválil pracanta

malý panovník a pokračoval: „Prokaž mi ještě poslední službu. Až se budeš vracet z našeho království, vydej se cestičkou na okraji lesa. Roste tam velké kapradí, které vrhá stín na tajný vchod do podzemí. Vytrhni ho, ať i k nám pronikne trocha slunce.“

Švec souhlasil. Když kapradí s úsilím vytrhl z hlíny, nestačil se divit. Zlatý poklad! Šťastný muž vše posbíral a utíkal domů. Jeho rodina pak už nikdy netrpěla hlady ani bídou.

Alžběta Čermáková, 9 let, MŠ a ZŠ Kostelany

2. Lakomý rytíř

pohádka na motivy pověsti „O lakomém rytíři“ z knihy Pověsti cimburského podhradí od Karla Sedlaříka (Cimburk)

Už je to mnoho let, co žil na hradě Cimburku velmi lakomý rytíř. Měl plné truhly zlata, ale nestačilo mu to. Chtěl pořád víc a víc. Celé dny i noci trávil přemýšlením nad tím, jak získá další zlaťáky. Nic jiného než zlato ho nezajímalo. Chtěl být nejbohatší na světě.

Jeho žena byla jiná. Měla dobré srdce, starala se o jejich syna a také viděla, jak služebnictvo i lidé v okolí trpí nouzí a hladem. Trápilo ji to, ale s jejím mužem nebyla řeč. Mockrát mu domlouvala, stále jej prosila, ale jej zajímalo jen zlato. A proto si ani nevšiml, že svou ženu trápí tak, až z toho onemocněla a zemřela. Neviděl ani to, jak jeho malý synek sedává smutný za oknem a také se trápí.

Když zase jednou seděl rytíř mezi svými truhlicemi se zlatem a přemýšlel, jak by své bohatství znásobil, stalo se něco zvláštního. Třikrát cinkl zvoneček a v rohu místnosti se objevila mlha. Překvapený pán se díval do těch míst a čekal, co se stane. Z mlhy se zjevila bílá postava a promluvila k němu: „Znám tě, rytíři. Miluješ zlato. Můžu ti dát schopnost měnit kamení ve zlato. Jediné, co za to budu chtít, je tvůj syn.“

Rytíř hleděl na bílou postavu a hned si představoval, kolik zlata mu přibude, když všechny kameny v okolí hradu bude moci změnit ve zlato. Dlouho se nerozmýšlel a odpověděl: „Klidně si syna vezmi. Já chci zlato.“ Opět třikrát zaznělo cinknutí, bílá postava zmizela a mlha se rozpustila. A ve stejném okamžiku zmizel také pánův malý synek. Lakomý rytíř ale řešil jen to, jak to udělá, aby mohl co nejvíce kamenů proměnit ve zlato.

Ještě ten den vydal rozkaz služebnictvu donést všechny kameny z okolí Cimburku a nanosit je do toho největšího sklepení, co na hradě bylo. Všichni se divili, proč pán přikazuje takovou divnou věc. Ale protože nechtěli jít do hladomorny, několik dní neúnavně nosili kameny z okolí

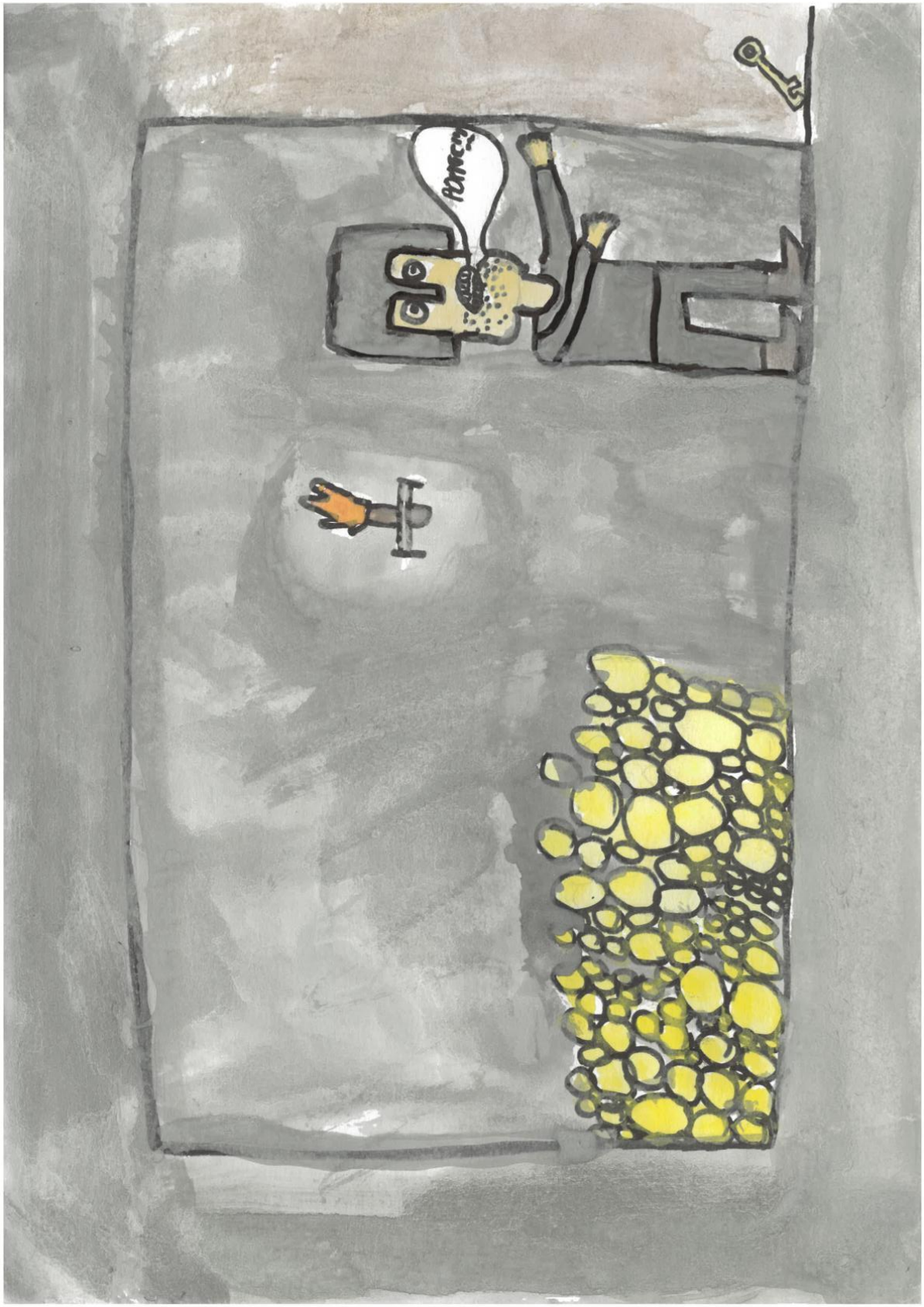

Viliam Voch, 5. třída, ZŠ a MŠ Roštín

hradu. Rytíř nechal vyrobit ty nejpevnější dveře s obřím zámkem, aby bylo kamení v bezpečí. Když byl sklep plný kamenů, všechny vyhnal a pečlivě jej zamknul. Služebnictvo bylo unavené, hladové a žíznivé, proto se těšilo na krajíc chleba a sklenku mléka. Všichni si mysleli, že se pán asi zbláznil.

Ten se celý natěšený vydal večer do sklepení s kameny, že konečně vyzkouší svůj dar od tajemné bílé postavy. Potichu, aby jej nikdo neslyšel, odmykal mohutné dubové dveře a celý napjatý vešel do sklepa. Myslel jen na to, jak bude měnit kameny ve zlato, a ani si nevšiml, že průvan zabouchl dveře na západku a klíč zůstal venku. Celý rozechvělý vzal první kámen a ten se hned proměnil ve zlato. Druhý kámen také a další a další… Za chvíli byla hromada kamení celá zlatá a rytíř se kochal tou září. Byl jak omámený. Bral další a další kámen…

Po několika hodinách už byla hromada zlata vyšší jak on a lakotného muže přepadla únava. Rozhodl se, že se půjde občerstvit a odpočinout a za chvíli se zase vrátí. Když došel ke dveřím, zjistil, že jsou zavřené. Bušil do nich, ale byly tak pevné, že s nimi nešlo hnout. Křičel ze všech sil, ale byly tak tlusté, že přes ně nešlo slyšet. Vztekal se a mlátil do dveří, ale bez úspěchu.

Muži došlo, že o něm nikdo neví a že je odsouzený k smrti hladem a žízní tak, jak trápil své služebnictvo, když nepracovalo podle jeho představ. Podíval se na hromady zlata, ale už mu nepřišly tak úžasné. Jak rád by vyměnil zlatý kámen za sklenku vody či krajíc chleba.

Služebnictvo bylo z nošení kamenů tak unavené, že si dlouho nevšimlo, že pán zmizel. Nikomu nechyběl ani on ani jeho marnivé příkazy. Po pár dnech to ale lidem z hradu přece jen nedalo a začali rytíře hledat. Když došli do sklepení a otevřeli velké těžké dveře, našli svého pána mrtvého, ležícího na hromadě kamení. Lakota jej dovedla až ke smrti!

Pro rytíře však nikdo netruchlil. Právě naopak. Lidé se těšili, že se do hradu i podhradí zase vrátí radost a blahobyt. Jejich naděje se ještě zvýšily, když se na hradě objevil ztracený rytířův syn. Mladého pána měli všichni rádi. Měl dobré srdce po mamince a za jeho časů se všem dařilo dobře.

Patrik Zavadil, 6 let, MŠ Štěchovice, Kroměříž

3. Silák Ctibor

pohádka na motivy pověsti „Ctiborův dub“ z knihy Pověsti cimburského podhradí od Karla Sedlaříka (Střílky, Cimburk)

Bylo to už dávno. Tehdy bydlelo panstvo na střílecké hradě a jiné panstvo zase na hradě Cimburk. Tato dvě panství neměla přesně dané hranice, a tak se mnohdy stalo, že se lidé sbírající dříví, houby či lesní plody občas zatoulali na cizí panství. Na cimburském panství bydlel ve své chudé dřevěné chaloupce i silák Ctibor. Na statku, kde vypomáhal, dostával vždy tu nejtěžší práci. Protože měl ale devět dětí, peněz nebylo pro jeho rodinu dost, i když tvrdě dřel. Chodil tak do lesa na suché dřevo a vyráběl z něj pro sedláky různé nářadí.

Když šel tak jednou zase do lesa, objevil velkou borovici, která usychala. Po chvilce přemýšlení s ní zakymácel a bác, borovice se snesla k zemi. Vylomil kořeny, olámal všechny větve a už se chystal hodit kmen přes rameno, že s ním půjde domů.

Když zvedl oči, ztuhl hrůzou. Stál před ním muž v panském oblečení. Ctibor věděl, že je zle. Za krádež dřeva mohl jít i na několik let do vězení. Ctibor stál s borovicí přes rameno a čekal, co se stane. Muž v mysliveckém obleku se ho zeptal: „Kdo jsi?“

Ctibor mu s podlomeným hlasem po pravdě odpověděl, že je Ctibor, má devět dětí a přivydělává si vyráběním dřevěného nářadí pro sedláky. Pán si jej pečlivě prohlížel. Hleděl na borovici na Ctiborově rameni, na jeho svalnaté tělo, ruce s mozoly i na očekávání v jeho pohledu. Hlavou mu probleskla myšlenka, že tak velký kmen by ani kůň neutáhl. Jak by mohl, tak velký kmen unést jeden muž?

Ctiborovi tato chvíle připadala jako věčnost. Netušil, co se pánovi honí hlavou. Ten k němu konečně přistoupil a pravil: „Neboj se a řekni mi, odkud se bere tvá neskutečná síla?“ Ctibor jen polkl a odpověděl, že to tak má odjakživa. Že kdyby se lépe najedl a vyspal, to by pán teprve viděl, jakou sílu má.

Pán se usmál, dal Ctiborovi ruku na rameno a řekl: „Ctibore, já jsem pán z Cimburka a chci, abys byl mým zbrojnošem. Ty, ani tvá rodina, už nebudete trpět hlady a bude se vám žít dobře.“ Ctibor neváhal a nabídku s úsměvem na rtu přijal. Od toho dne žil silák Ctibor se svou rodinou na panství a užíval svůj jedinečný dar k ochraně pána.

Ctibor byl nejvěrnější zbrojnoš a několikrát zachránil svému pánovi život. Na jeho počest nechal pán z Cimburka vysadit v místě, kde vytrhl onu usychající borovici, mladý dubový stromek. Od té doby se mu říká Ctiborův dub.

David Mazankievič, 6 let, ZŠ a MŠ Roštín

4. Ukradený kalich

pohádka na motivy pověsti „Pověsti kolem roštínského Jakoubka“ z knihy Z časů dávných a nedávných od Jindřicha Spáčila a Bohumila Řezníčka (Roštín)

Bylo krásné teplé léto a jako každý červenec se v Roštíně u kostela sv. Jakuba chystala pouť. Tato pouť byla vyhlášená široko daleko, a proto se sem sjížděli lidé i z okolních panství. Střílecký pán, který sídlil na hradě, si vždy dával záležet, aby se pouť vyvedla. Každý rok dojel kočárem, pozdravil obyčejné lidi a dovezl nějaký dar. Stejné to bylo i tento rok. Pán z hradu nechal vyzdobit kočár, kočí zapřáhl čtyřspřeží těch nejkrásnějších koní a vyrazil ke kostelu.

Ve vesnici už bylo spoustu lidí, slavilo se a zpívalo. Hodová zábava byla v plném proudu. Všichni se veselili a těšili se na příjezd pána. Každý byl zvědavý, jaký dar doveze tentokrát. Pán střílecké hradu už se blížil k vesnici. Tentokrát měl jako dar nachystaný krásný zlatý kalich. Tento zdobený pohár měl být vždy ozdobou při slavnostních bohoslužbách.

Lidé pána vítali, mávali mu a netrpělivě čekali, až půjde pozdravit rychtáře a předá mu dar. Kočár zastavil a pán vystoupil. Když se otočil, aby vzal kalich, ztuhl. Zlatý dar v kočáře nebyl. Hledal pán i kočí, ale nikdo kalich neobjevil. Jako by se po něm zem slehla.

A tak se začalo pátrat, kdo mohl pohár z kočáru ukrást. Byli tam lidé chudí i bohatí a také ten nejchudší chlapec z celé vesnice. Jáchym, malý sirotek, který nikoho neměl. Pomáhal v dědině, co bylo potřeba, a dostal za to vždy trochu jídla. A lidé ukázali zrovna na něj. „To on je zloděj! To on dar určitě ukradl!“

Chlapec se na všechny vyděšeně díval a kroutil hlavou, že on to určitě nebyl. Jáchyma se ale nikdo nezastal. Vzali jej do chalupy a vyslýchali jej. On však přísahal, že je nevinný. A tak ho svázali a vedli ho přes celou vesnici, ale nikdo se za něj nepřimluvil. I když vždy dobře pracoval a nikdy nic špatného neudělal. Neměl rodinu, která by za něj bojovala.

Jáchym věděl, že pokud něco nevymyslí, bude s ním velice zle. A tak, když jej vedli kolem domu jedné statkářky škubající peří z kohouta,

který měl být hodovou pečínkou, dostal nápad. „Pokud tento kohoutek zakokrhá, jsem nevinen!“ zavolal chlapec. Lidé z vesnice si mysleli, že ze strachu úplně ztratil rozum, a smáli se mu. Co se ale stalo? Z ničeho nic se mrtvý kohout postavil a zakokrhal: „Kykyrykýýýý!“

Nikdo tomu nemohl uvěřit. Paní máma, která kohouta škubala, zařičela: „Zázrak!“ A to už křičela celá vesnice: „Zázrak! Jáchym je nevinný!“

A tak kohout zachránil malého sirotka od nespravedlivého trestu. Malý chlapec dostal od pána z hradu upřímnou omluvu odměnu za to, že je poctivý. Od té doby Jáchym choval nějaké kohouty jako památku na toho zázračného, a moc dobře se o ně staral. Nejen že mu kohout zachránil život, ale také mu přinesl štěstí a oblibu u lidí. Kostel sv. Jakuba nechal střílecký pán na památku zázraku zvětšit a upravit do dnešní podoby. A od té doby se už žádný dar na červencových hodech neztratil.

5. Ztracený zvon

pohádka na motivy pověsti „Pověst o ratajském zvonu“ z knihy Z časů dávných a nedávných od Jindřicha Spáčila a Bohumila Řezníčka (Rataje)

Jak už to na světě bývá, střídají se časy dobré a zlé. A v Ratajích se zrovna schylovalo k těm zlým. Byla doba, kdy zemi sužovala válka. Tato válka byla hodně dlouhá a pustošila zemi celých třicet let. Lidem se nedařilo příliš dobře, ale dokud se bojovalo daleko, mohli alespoň doufat, že se válka jejich vesnici vyhne.

Avšak cizí vojsko už se blížilo ke Kroměříži, a tak i v Ratajích věděli, že je zle. Byl nejvyšší čas schovat všechno cenné a utéct do bezpečí. Vojska totiž pustoší nejen krajinu, ale ničí i obydlí a berou vše, co má nějakou cenu. A nejvyšší cenu má lidský život.

Byl letní podvečer a od Kroměříže už byl cítit kouř a vidět dým, jak vojska dobývala toto město. Nebylo na co čekat. Teď byla ta pravá chvíle opustit obydlí a schovat se v lese. Dva stateční mládenci Martin a Filip, kteří bydleli kousek od zvonice, měli moc rádi místní zvon a rozhodli se, že jej schovají. Kdyby jej objevili cizí vojáci, určitě by jej nechali roztavit na zbraně.

O půlnoci potajmu donesli ke zvonici žebře, obvázali zvon provazy a opatrně jej sundali dolů na přichystaný vůz. Protože byly tehdy cesty hodně hrbolaté, obvázali srdce zvonu starými hadry, aby je případným cinkáním při úniku do úkrytu neprozradilo.

Ujížděli co nejrychleji po cestě z vesnice směrem k pastvinám, kde chtěli zvon ukrýt. Vykopali velikou jámu, zvon tam vložili a zahrabali. Nakonec hlínu pečlivě zadělali trsy trávy, aby nebylo nic poznat.

Potichu se vrátili domů a o svém činu nikomu nic neřekli. Vlastně ani nestačili, protože ráno už bylo vojsko na cestě, a tak každý popadl krajíc chleba, nejnutnější oblečení a cennosti a utíkali hledat bezpečný úkryt. Cestou je však napadli vojáci. Chlapci se statečně bránili, ale vojáci

Rozálie Sedláčková, 5. ročník, ZŠ a MŠ Roštín

s nimi neměli žádné slitování. Co se stalo s ratajským zvonem tak zůstalo tajemstvím, které se neměl nikdo dozvědět…

A tak, když tato krutá válka skončila, ve vesnici zůstalo ticho. Nikdo nevěděl, kam se zvon poděl, jaký byl jeho osud. Vesnice byla bez zvonění smutná a lidem se tam nedařilo dobře.

Uběhlo mnoho let. V Ratajích už rostla další generace, která slyšela o zmizelém zvonu jen z vyprávění prarodičů. Mezi nimi byla i krásná Anička. Moc ráda chodila na pastviny pást prasata. Seděla vždy mezi květy pampelišek a pletla z nich věnečky. Zpívala si u toho a rozhlížela se do krajiny, jak je tady krásně.

Bylo teplé letní odpoledne a rozesmáté děvče zase sedělo na louce, pletlo pampeliškové věnce pro svá prasátka a smálo se, jak jim to sluší. Zrovna když si prozpěvovala oblíbenou písničku, jedno z jejích prasat narazilo čumáčkem do něčeho tvrdého. Rylo dál a ze země začalo trčet něco kovového. Anička si toho všimla a šla prozkoumat, co tam její prasátko našlo.

„Zvon! To bude určitě ten ztracený zvon!“ zakřičelo děvče a utíkalo s tou úžasnou zprávou do vesnice. Celá dědina se sešla na pastvině a všichni radostně oslavovali znovuobjevený zvon. Každý měl radost, že se do Ratají zase vrátí dobré časy.

Prasátko dostalo od Aničky za odměnu ten nejkrásnější pampeliškový věneček. A Anička mohla zase poprvé zazvonit, když byl zvon slavnostně znovu pověšen na zvonici.

Od té doby už nebylo ve vesnici smutné ticho. Zvon zase oslavoval příchod nového dne, zrození nového života či oznamoval jeho odchod.

Říká se, že když zavřete oči, uslyšíte při zvonění ratajské zvoničky píseň „Sviňa mě vyryla, panna mě našla.“

6. Mokůša z rybníka

pohádka na motivy pověsti „O vodní nymfě na rybníce“ z knihy Hoštické povídání od Jana Želechovjana (Hoštice)

Je to už dlouho, co žil v Hošticích dráteník Florián. Byl to velmi pracovitý a šikovný muž. Ale po jednom velkém zklamání v lásce zanevřel na děvčata, a tak zůstal v chaloupce sám. Děvčata se po něm dívala, jen Floriánek o nich nechtěl ani slyšet. Rád by měl pomocnici v domě, rád by slyšel dětský smích po návratu z práce. Ale jeho duše byla raněná, a ne a ne to zklamání překonat.

A tak žil Florián prací. Protože měl na práci spoustu času, chodíval opravovat hrnce a hrnečky i do okolních vesnic. Jednou tak šel zpátky ze Strabenic domů kolem hoštického rybníka. Slunce už zapadalo, on si sedl nahoře na kopec a díval se, jak je na tom světě krásně.

Když pohlédl na ostrůvek v rybníce, uviděl dívku, která se na něj dívala a volala jeho jméno: „Floriánku, Floriánku, pomoz mi prosím!“ Sice se mu moc nechtělo, ale přece nemohl nechat nebohou dívku bez pomoci. Odložil si oblečení i boty a doplaval studenou vodou až na ostrůvek. Když přisedl ke spoře oblečené dívce, zeptal se, co potřebuje.

Dívka mu pověděla, že dostala na starost hvězdu, která spadla z nebe. Díky její nešikovnosti se rozbila na malé kousky a ty spadly na dno rybníka. „Floriánku, prosím pomoz mi posbírat ty kousky a sdrátuj je dohromady, aby hvězda začala zase svítit,“ prosila dívka.

Florián se podíval plačící dívce do tváře. Byla krásná a po jejích líčkách se řinuly proudy slz. Když se dozvěděl, že jeho jméno zná dívka od lidí, kteří o něm často vyprávějí, zeptal se na její jméno. Dívka mu odpověděla, že se jmenuje Mokůša.

I přemýšlel Floriánek, že žádnou dívku s tímto jménem nezná, a že takové jméno ještě nikdy neslyšel. Ale protože mu bylo chladno, nebyl čas dlouho přemýšlet nad nezvyklostí dívčina jména, i začal raději

sbírat střípky z hvězdy a drátovat je dohromady. Krásná Mokůša mu s úsměvem na tváři pomáhala a moc dobře se jim spolu pracovalo.

Florián už měl hvězdu skoro opravenou, chyběl jen poslední kousek. Při práci si uvědomil, že takovou krásnou a pracovitou dívku ještě neviděl. Třeba je to jeho vyvolená. Že by přece jen našel své štěstí?

Když přidrátoval i poslední kousek, hvězda se krásně rozzářila. I myslel si Florián: „Já mám dnes takové štěstí!“

Mokůša mu podala ruce, poděkovala za opravenou hvězdu a nabídla mu, že s ním bude žít. Než se Floriánek stihl vzpamatovat z nenadálého znovu nalezeného štěstí v lásce, začalo pomalu svítat. První paprsky slunce padly na zářící hvězdu a ta se změnila v bláto. Když se chlapec podíval na krásnou dívku, zjistil, že se začala také podivně měnit. Z nohou se stávala ploutev, vodové oči a ostré zuby připomínaly rybu. Byla to vodní nymfa. Pevně držela Floriána a chtěla ho stáhnout s sebou pod vodu.

Ostrůvek se začal potápět a nebohý Florián měl vody až po krk, když se mu podařilo vymanit z pevného sevření Mokůši. Plaval rychle na břeh. Bojoval o život. Celý mokrý a prochladlý utíkal domů.

Dlouho ležel v horečkách, dlouho se léčil. Ve snech stále viděl krásnou dívku, která se mění v děsivou nymfu. I pochopil Floriánek, že není vše tak, jak vypadá na první pohled.

Trvalo to dlouho, ale zase chodil usměvavý Florián po celém kraji a opravoval hrnečky a hrnce. Časem si přeci jen našel hodnou a pracovitou ženu a měl s ní spoustu dětí. Jen k hoštickému rybníku už se nikdy neodvážil.

Lidé z Hoštic tenkrát říkali, že se v něm v noci objevují zvláštní ryby s lesklými šupinami a dělají veliké vlny. Ale Floriánek věděl své. Ryby? Kdepak. Mokůša.

Neli Zavadilová, 10 let, ZŠ U Sýpek, Kroměříž

7. Černý myslivec

pohádka na motivy pověsti „O černém myslivci z Teláku“ z knihy Kytička povídání a pověstí z Věžecka aneb Jak to asi bylo od Marie a Jana Kořínkových (Věžky)

V lese Teláku stávala myslivna, která patřila panské vrchnosti. Vždy tu bydleli dobří hajní, kteří se starali o les i zvěř a mívali hodné ženy, které pomáhaly bylinkami a radami při nemocích.

Jednou, když bylo potřeba vybrat nového hajného, dosadila vrchnost zvláštního muže. Měl černé kadeřavé vlasy, husté vousy a hnědé oči schované pod hustým obočím. Už na první pohled z něj šel strach. Lidi z lesa vyháněl, neměl je rád. Neměl ženu, jen dva černé psy, kteří měli stejně zlý pohled jako jejich pán.

A tak netrvalo dlouho a lesu Teláku i myslivně se začali všichni vyhýbat. Když si hajný zašel do vesnice nakoupit nutné potřeby, všichni mu šli raději z cesty. Lidé se zavírali doma, zvířata se schovávala do chlévů, dokonce i ptáci přestali zpívat. Nikdo nechtěl „černého myslivce“, tak mu začali říkat, potkat.

Když šel hajný jednoho letního dne z krámu kolem domu zahradníka, uslyšel zpěv dívky. Nakoukl do zahrady a uviděl krásnou dívku, jak trhá květiny a zpívá si. Byla to zahradníkova dcera Liduška. Moc hodné a pracovité děvče. Chudák nevěděla, že ji zlý hajný pozoruje. Až po chvilce ucítila zvláštní pocit a zvedla oči. Velice se polekala, když uviděla černou postavu muže. Hlava se jí zamotala a upadla do záhonu svých květin. Když se probrala, hajný už tam nebyl.

Liduška ho však natolik zaujala, že ji chodil pozorovat celý týden. Vždy, když se hajný blížil, dívka celá zbledla a zeslábla. Rodiče byli z podivné Liduščiny nemoci zoufalí. Zkoušeli rady babky kořenářky, vařili jí bylinkové čaje a dělali zábaly, ale nebohé dívence nic nepomáhalo.

Za další týden se „černý myslivec“ objevil u Lidušky znovu a řekl jí, že si pro ni po západu slunce přijde a vezme si ji za ženu. Díval se na ni svým

uhrančivým pohledem, a jako by mladou dívku očaroval. Ta nikomu neřekla, co se stalo, a po západu slunce sama přišla před zahradu a zmizela.

Další den ji všichni hledali, ale nenašli. Vesničané prohledali každý dům, každou zahradu, každý koutek dědiny. Jen do lesa u černé myslivny se nikdo neodvážil. Od té doby nikdo neviděl nejen Lidušku, ale ani „černého myslivce“.

Lidé se dohadovali, co se Lidušce stalo, ale nikdo netušil, jak to bylo doopravdy. Uběhlo mnoho let, než se někdo odvážil do lesa Teláku, a když se přiblížili k myslivně, viděli jen ruiny ohořelého domu.

Těžko se dohadovat, co se stalo s Liduškou, těžko říct, jaký byl její osud. Ale je možné, že „černý myslivec“ nebyl vlastně žádný hajný, ale byl to čert. Co myslíte?

ZŠ Zdounky

8. O vlku

pohádka na motivy pověsti „Na život a na smrt s vlkem“ z knihy Kytička povídání a pověstí z Věžecka aneb Jak to asi bylo od Marie a Jana Kořínkových (Věžky – Vlčí Doly)

To byla jednou zase krutá a dlouhá zima. Velké mrazy trápily lidi i zvířata. Všem se zmenšovaly zásoby jídla a děti i dospělí se již nemohli dočkat jarního tání a hřejícího slunce. A protože hlady trpěli nejen lidé, ale také zvířata v lesích, museli se mít všichni na pozoru před hladovými vlky, kteří v těch lesích žili.

V osadě Vlčí doly se museli mít před vlky také na pozoru. Každý hospodář obcházel pravidelně své stavení a kontroloval, zda nikde nejsou vlčí stopy. Hospodář Vojtek měl své stavení na kraji dědiny kousek od lesa, a tak byl první na ráně. Pečlivě hlídal své hospodářství, přesto se jeho největší obavy vyplnily. Jednou ráno objevil u stodoly čerstvé vlčí stopy.

Aby ochránil rodinu i svá hospodářská zvířata od hladového vlka, zabil slepici a dal ji ke stodole, kde našel stopy. K večeru se objevilo hladové zvíře a kořist si odneslo zpátky do svého útočiště. To se dělo do konce zimy ještě několikrát. I když zásoby docházely, hospodář se podělil i s toulavým zvířetem. Vlk se bál čím dál míň, a když přicházelo jaro, měl k Vojtovi důvěru a pochoutku si bral i v jeho přítomnosti.

Hospodáři se zásoby velmi ztenčily, a tak byl velmi rád, že sníh roztál a začaly kvést první jarní květiny. To byla pro muže možnost vyrazit do lesa ulovit divokou zvěř. Vojtek se nasnídal, ozbrojil se a hned brzo ráno se vydal na lov do blízkého lesa.

Kráčel po okolí už několik hodin, ale nemohl objevit žádnou zvěřinu, kterou by mohl ulovit. V lese bylo podivné ticho a šero. Najednou se z křoví před Vojtkem vynořil obrovský medvěd. Hospodář nevěřil svým očím a ztuhl strachem. Medvěd se k němu blížil. S Vojtou bylo zle.

Z ničeho nic za ním zapraskaly větve a proti medvědovi vyběhl vlk. Skočil na obřího chlupáče a snažil se ho pokousat. Medvěd byl zaskočený druhým útočníkem a zmateně se zastavil kousek před Vojtkem. Ten se vzpamatoval, zamířil a přesně vystřelil.

Medvěd padl k zemi. Vedle něj ležel i pochroumaný vlk. Když se k němu Vojtek přiblížil, aby zkontroloval jeho zranění, zjistil, že je to ten vlk, kterého ke konci zimy krmil.

Hospodář byl vlkovi vděčný za život, a tak jej vzal domů, aby se o něj postarali. Teprve potom se spolu s kamarády vrátil pro velký huňatý úlovek. Žena s dětmi se vlka nejprve bály, ale netrvalo dlouho a získal si je svou milou povahou a láskyplným mazlením.

Když se raněný psí hrdina uzdravil, nevrátil se už zpátky do lesa. Stal se z něj domácí mazlíček a věrný ochránce svého pána při loveckých výpravách do lesa. Jako odměnu za svůj hrdinský čin dostal krásný pelíšek, který byl ušitý z medvědího kožichu.

Viktorie Obdržálková, 1. ročník, ZŠ Zborovice

9. Jak zmizel mlýn

pohádka na motivy pověsti „U propadlého mlýna“ z knihy Z časů dávných a nedávných od Jindřicha Spáčila a Bohumila Řezníčka (Jarohněvice)

V okolí Kroměříže dříve bývalo hodně mlýnů. Vlastně skoro v každé obci a v některé i více. Dnes se jich již mnoho nezachovalo, ale ty nejkrásnější najdete ve Velkých Těšanech, Kunkovicích či na území Chvalkovic.

My se vrátíme do doby, kdy jeden takový mlýn stával v Nivách mezi Jarohněvicemi a Šelešovicemi. Byla tu malá dědinka, která se jmenovala Kozojídky. U potůčku, který jemně bublal, stál starý mlýn, kde žil hodný a pracovitý mlynář. Všichni v okolí jej měli rádi, protože jim vždy pomohl a byl velmi přátelský. Vždy pracoval s úsměvem na tváři a nikdo jej neviděl se mračit.

A jak už se to stává, hodný muž si vzal zlou ženu Dorotu. Ostatní jej od svatby s ní odrazovali, ale on byl velice zamilovaný a nedal si říct. Ani to, že nemohla mít děti, jej neodradilo. Místo toho, aby byla Dorota vděčná, že má hodného a milujícího muže, chovala se k němu i ostatním zle. A tak do mlýna nikdo nechtěl chodit na návštěvu, a taky je ani nikdo nezval na oslavy a pohoštění.

I přes to všechno zůstal mlynář veselý, dobře vycházel s čeládkou a těšil se ze své práce a ze ženy, kterou z celého srdce miloval. Uběhlo pár let a mlynář vážně onemocněl. Zkoušeli volat různé doktory a babky kořenářky, ale bohužel mu nebylo pomoci. K mlýnu přiletěl havran a mlynář zemřel. Jeho smrt přinesla na mlýn žal. Nejvíce smutnila čeládka, která zde pomáhala. Chybělo jim mlynářovo zastání, úsměv i vlídné slovo. Mlynářova vdova byla ještě více zlá a ke všem se chovala velmi chladně a krutě.

Jednoho dne zavítal na mlýn ubohý stařeček, který prosil o trochu vody a kousek chleba. Pomocníci to šli s obavami říct Dorotě. Tu to velmi rozčílilo: „Proč bych měla živit nějakého ubohého tuláka. Vyžeňte ho!“

křičela směrem k vratům mlýna, a poštvala na chudého pocestného psy.

Stařeček zůstal stát a díval se, jak proti němu běží smečka vrčících psů. Zvedl ruce k nebi a něco tajemného zašeptal. Oblaka zčernala, nebe zaburácelo a ohromný zlatý blesk udeřil přímo do mlýna. Ten se rázem propadl do země a velká propast pohltila i zlou mlynářku. Stařeček se otočil a odešel. Vyděšená čeládka se rozutekla do okolí. A tak zbyla o mlýnu jen pověst a místu se doteď říká „U propadlého mlýna“. A aby si lidé pamatovali, že zlo bývá po zásluze potrestáno, postavili v těch místech kříž.

10. Zlá divoženka

pohádka na motivy pověsti „Podhozenec“ z knihy Z časů dávných a nedávných od Jindřicha Spáčila a Bohumila Řezníčka (Počenice-Tetětice)

Když se narodí dítě, je to vždy velké požehnání a radost. Dříve to byla také velká starost, chcete vědět proč?

V Tetěticích se slavila svatba. Mladý hajný si vzal krásnou ženu, kterou si namluvil na vojně v jižních Čechách. Netrvalo dlouho a mladí manželé se těšili na narození prvního potomka. To bylo radosti. Ale přišla právě i ta starost. Ženichova rodina radila mladé mamince, že nesmí prvních šest týdnů od miminka odejít a musí mu být stále na blízku. Již několik generací se totiž tradovalo, že pokud mladá maminka od miminka odejde, dítě jí vezme zlá divoženka.

Asi proto, že byla mladá paní hajná odjinud, vyprávění nevěřila. Když se jí narodil krásný malý synek, dali mu jméno Martin. Hajného rodina pořád hlídala, aby mladá maminka ležela s dítětem v pokoji a nikam neodcházela. Ale stalo se, že zůstala doma sama a moc toužila vyjít před hájenku a nadechnout se čerstvého vzduchu.

„Za chvilku se přece nemůže nic stát. Navíc budu stát přímo u chalupy,“ řekla si, a přeci jen nejistě vyšla ven. Venku bylo tak krásně, vzduch byl tak čistý a vánek tak příjemný. Mladá žena si užila chvilku svobody a utíkala zpět do světnice. Nakoukla do postýlky, aby zkontrolovala Martínka. To není možné! Místo krásného chlapečka leželo v postýlce podivné stvoření. Mělo velkou hlavu a ruce. Vystrašená matka zakřičela a omdlela.

Křik přivolal hajného, který doběhl do chalupy. Našel na zemi bledou ženu a v kolébce divnou malou bytost s velkou hlavou. Hned mu došlo, co se stalo. Zlou předtuchu utvrdil skřékavý smích, který se ozval z lesa. Zlá divoženka vyměnila své dítě za nebohého Martínka.

ZŠ a MŠ Počenice-Tetětice

Nešťastní rodiče nevěděli, co mají dělat, a tak navštívili tajemnou babku, která žila v lesích. Když vstoupili do tmavé chaloupky, nemuseli ani nic říkat. Baba hned věděla, co se jim přihodilo. A tak dala hajnému cennou radu: „Tři roky se musíte o malého skřeta starat, musíte jej pořádně krmit, jinak divoženka zahubí vašeho Martínka. Po třech letech za mnou opět přijďte.“

Starali se smutní rodiče o cizí dítě, které pořád jen křičelo a chtělo jíst. Byly to náročné tři roky, které připravily hajného o úsměv a jeho ženu o krásu. Ale vidina, že znovu uvidí svého milovaného syna, jim dávala sílu to vše vydržet.

Uplynuly dlouhé a těžké tři roky a hajný se opět vydal do lesní chalupy za tajemnou babkou. Ta se na něj hluboce zadívala a řekla mu, ať udělají přesně to, co jim řekne. „Zítra před polednem dejte doprostřed kuchyně rozsvícenou lucernu, dokola dejte dvanáct slepičích skořápek a utrhněte březový proutek. Přesně v poledne začněte mávat proutkem nad lampou a říkat hajdy, hajdy, dokola.“

Další den udělali vše podle rady. Nachystali lucernu i skořápky a utrhli čerstvý proutek z břízy. Mladý skřet se s podivem díval, co to dělají. Tu začalo zvonit poledne. Mladá hajná proutkem začala mávat nad lucernou a říkat: „Hajdy, hajdy, dokola.“ Malý skřet se začal podivně kroutit, jako by tančil. A tak říkala hajná znovu a znovu zaříkávadlo, které jim poradila baba z tmavé lesní chalupy.

Netrvalo to dlouho a za divného skřípání přiletěla divoženka. Zle se na hajnou podívala. Do rohu místnosti pohodila zuboženého Martínka a sama si vzala své dítě, které hajným ponechala.

Oba rodiče byli šťastní, že se jim vrátil ztracený syn. Stálo je to hodně péče a lásky, aby se malý synáček uzdravil z nedbalé péče zlé divoženky. Ale láska je ten největší lék a pouto mezi matkou a dítětem silné. Sice byl Martínek už navždy bledý, nevyrostl ve velkého siláka, ale i tak dělal svým rodičům vždy jen radost.

Tyto pohádky vznikly díky spolupráci s obcemi a školami na území MAS Hříběcí hory v rámci projektu „**Místní akční plán rozvoje vzdělávání v ORP Kroměříž II**“ (zkráceně „MAP II Kroměříž“), registrační číslo projektu**: CZ.02.3.68/0.0/0.0/17_047/0009596**, je spolufinancován EU.

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ, MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY